

Tomasa

Un relat de: [Helena Sauras Matheu](#)

Al tren, la vida que et separa,
ningú sap el què et depara,
la infidelitat reiterada no es repara,
la Tomasa, per la fuga es prepara.

Al primer vagó, seus, la tardor ja entrada
et buida la remor dels batecs,
la traïció és una punxa afilada
que se't clava, amb un gest et treus l'anell.

Les estacions passen, reps trucades que ignores
i, altres, es perden atrafegades pel trànsit
que et recorre, el ventre trenca la tela i creix:
no és miratge d'il·lusions somniades d'altres temps,
creix el ventre tendre que connecta el teu melic
amb un futur d'incerteses que et bressolen.

Bitllet extingit, baixes, dibuixa el capvespre
una tallada de síndria a l'horitzó, el teu ventre
una taronja que creix al solitari arbre
de la teva existència tocada i capgirada.

Tomasa, nou mesos després,
he vist la llum no impúdica del teu pubis,
sense pare reconegut, dues bessones,
quan tot es trenca, surten tranquil·les.

La flaire d'aquest vent de capvespre
encén l'amor maternal, que guarda
com una lloba salvatge els seus tresors.

I ara, jeus més pansida, quan ja has donat
tot el teu suc, els teus pits exprimits cauen
malgrat el teu somriure pels núvols s'enlaira.